

A MÁV kiváló brigádja

Az utazóközönség lelki szeméi előtt — ha a MÁV szót hallja — pirossapkás forgalmista jelenik meg, mozdonyvezető, kalauz, zászlót lengető vasutas, kapus, aki peronjegyet kér, ha kimerészkedünk búcsúzó ismerőseinkkel a váróteremből. Az egyenruha elmaradhatatlan, „civil” vasutast el se tudunk képzelni. Pedig van.

AKIK AZ EGYENRUHÁT OSZTJÁK

Szeged-Rókus pályaudvaron találkoztam a Háman Kató szocialista brigáddal, a tagok — egy kivétellel — valamennyien civil ruhát viseltek a munkaköpeny alatt. Vasutas nyelven szólva a MÁV Szegedi Igazgatósága Osztószertárfőnökségének egyenruha számadó-ságára kopogtattam be, annak a brigádnak a munkahelyére, amely a munka ünnepeire a MÁV vezérigazgatóságától, valamint a Vasutas Szakszervezet elnökségétől megkapta a MÁV Kiváló Brigádja címet. Ok látják el a szegedi igazgatóság egész területének dolgozóit egyenruhával. Hatan vannak a brigádban, havonta 8—10 millió forint érték fordul meg a kezükön. Ez azt jelenti, hogy évente átlagosan 100 ezer ruhadarabot adnak ki, szinte ugyanennyit vissza is vesznek. Feladatuk pontos, körültekintő munkavégzést igényel, hatalmas értékkel bírnak, itt nincs „káló”, mindennek meg kell lenni. A négy asszony és a két férfi brigádtárs jól tudja ezt, leltárihiányuk még sosem volt. Konténerebbe, ládába csomagolják az egyenruhákat, egyszerre 15—20 állomásra küldenek szállítmányt, az igénylésnek megfelelően. A brigád tizenkét éve alakult meg. Kétszer nyertek bronz fokozatot, egyszer ezüstöt, két éve aranyat. A jelenlegi összetétel: Pusztai Ferencné brigádvezető, Hanyi Tiborné, Halász Imréné, Lengyel Mátyásné, Vőneki Balázs, Dáni Zoltán.

A BRIGÁDVezető

Pusztai Ferencné munkaköre nem kifejezetten irodai, az egyenruhák kiküldésével, visszavételezésével kapcsolatosan egy kevés fizikai munka is akad.

— Szeretem ezt a munkát — mondja —, emberekkel is kell foglalkozni, nem vagyok íróasztalhoz kötve, nekem való, bonyolult, de változatos feladat.

Pusztainé mozgékony fiatalasszony, két gyermek anyja. Önmagáról keveset beszél, annál többet a brigádról. Mindenkinél van valamilyen társadalmi funkciója — ő például a részleg KST-pénztárosa, a szakszervezetben az üdültetés, a betegségleyezés kérdéseivel foglalkozik, és egyetlen brigádtagnak nem nélkülözi a jó munká-

hoz szükséges meleg családi légkört. Azt is elmondja, hogy nem ismernek lehetetlent, mindent megoldanak közösen, egymást segítve, ritkán fordulnak a főnökhöz segítségért. Szavaiból érzem, mennyire szereti azt a kollektívát, amelynek az élére választották — mástól tudom, hogy sokat is tesz érte.

A SZÁMADÓ

— Nem juhász — jegyzi meg nevetve — hanem a csapat kapitánya. Feladatom az egyenruha-igénylések összeállítás, készletgazdálkodás, a csoport munkájának irányítása.

Hanyi Tibornéről van szó. Energikus, vigédelnyű, vékony asszony, vállain a raktározás gondja, az anyagi és erkölcsi felelősség a csoportban dolgozó emberek tevékenységéért. A MÁV-hoz 16 éve jött, a kitüntetett brigád egyik alapító tagja. Egy tizenkét éves fia van, a férje nem vasutas, de az ő családjában a dédnagyapától kezdve mindenki a MÁV-nál dolgozott. Van egy fényképe, amelyen a dédi keménykalapban, fehér kesztyűben látható egy özönvíz előtti mozdony „fedelzetén”. Jól érzi itt magát. A szakszervezeti bizottság termelési felelőse, részt vesz a munkavereny-szemponatok összeállításában, az év végi értékelésben, ismeri a különböző versenyszabályokat, szívesen számol be társainak az eredményekről. Összekötő kapocs a brigád és a nagyobb közönség között.

A SZERTÁR TARTOZÉKA

Ezt Hanyiné mondta Halász Imrénéről, aki két év múlva nyugdíjba megy, de rá gondolni is szívszorító, mi lesz a szertárral nélküle. A többiek kórusban helyeselnek. Halászné 22 éve dolgozik Rókuson, ő is alapító tagja a brigádnak. Aki rá néz, nem hinné, hogy ilyen közel a nyugdíj, pedig két nagy fia, meg egy unokája van.

Halászné közel 20 évig volt a szakszervezeti bizottság gazdasági felelőse, most a műhelybizottság pénzügyminisztere. Munkatársai előre sajnálják, hogy meg kell válniuk tőle, annyira megkedvelték, meg szükségük van sokéves tapasztalatára is.

A LAVINA

— Ha Rozika megindul, menni kell mindennek — fújja a vidáman az asszonyok. Lengyel Mátyásné nem a természeténél fogva kapta ezt a becenevet, hanem azért, mert

elsőpró temperamentummal rendelkezik, valóban olyan, mint a lavina, azzal a különbséggel, hogy az ő nyomában nem jár rombolás. A raktárban előforduló valamennyi munkafolyamatot betanulta 1958 májusa óta. Ha valaki beteg, ha valaki szabadságon van, nincs probléma, ott a Lengyelné. Eredeti munkaköre anyagkiadó, de nincs fennakadás akkor se, ha irodai munkába kell beugrani. Mellesleg nőfelelős a szakszervezeti bizottságban, meg ha rossz a konténer zárószervezete, akkor alkalmi kovács, mert az élet nem állhat meg. Május 1-én volt két éves az unokája, nagyon büszke rá.

A FÉRFIAK

A Háman Kató szocialista brigád gerincét a nők képviselik, mégse érzik magukat hátrányban a férfiak. Vőneki Balázs a vasúti szabóságban kezdte pályafutását a MÁV-nál. Később minőségi átvétel lett a raktárban az asszonyok között, nem akart megválni a szolgálati helytől. Most emelőlívás targoncán dolgozik, nemcsak az egyenruhák szállításánál, hanem egyéb anyagmozgatásban is. Akik szeretik a kerékpársportot, bizonyára ismerik. Alig 12 éve hagyta abba az aktív versenyzést, azóta az SZVSE kerékpárszakosztályának vezetője. A másik férfi, Dáni Zoltán, két éve lett a brigád tagja, de kötelessége rövidesen más-hová szólítja. Vállalta, hogy mindenféle munkakört megtanul a főnökségen, így egyik helyről a másikra kerül. Nagyon fiatal még, csak tanuljon, ha úgyis szívesen csinálja — így az asszonyok.

Beszélgés közben megérkezett a főnök, Verők Pál. Igazságos tárgyilagossággal értékelte a brigád munkáját, mégis csupa dicséret lett belőle. Meg is érdemlik.

Bálint Ibolya

Köszöntő

Szeretettel és mély tisztelettel köszöntjük az édesanyákat ezen a szép napon. Hálás szívvel mondunk köszönetet a szeretetéért, gondoskodásért, az aggódó szigorért, önfeláldozó munkájukért, fáradozásukért, hogy hazájukat szerető, szocialista társadalmunk felvirágoztatásán munkálkodó, becsületes állampolgárokat neveljenek.

Anyák napján, ezen az örömteli ünnepen továbbra is kérjük tőlük azt a támogatást, amelyet nevelőmunkánkban az eddigiekben sem nélkülözhetünk.

Kívánjuk, hogy leljék örömeiket gyermekeikben, mindig büszkék lehessenek fiaikra, lányaikra.

Őszinte szívvel kívánunk nagyon sok boldogságot és jó egészséget.

KISZ CSONGRÁD MEGYEI BIZOTTSÁGA

MAGYAR ÚTTÖRŐK SZÖVETSÉGE CSONGRÁD MEGYEI ELNÖKSÉGE

Anyánk és hazánk

Még a haza humuszát, homokját, rögét, követ is anyaföldnek nevezzük. S a hazát, ezt a bölcsőnek és koporsónak egyaránt alkalmas territóriumot is gyakorta úgy szölongatják vándorok és költők, kivándoroltak és hazatérők, mint édesanyjukat. Petőfi, ha sóhajtásmély hasonlatot akar mondani két folyó találkozására, azt írja, hogy a kis Túr újsiet a Tiszába, mint a gyermek anyja kebelére. A modern költőnek az anya „termő, ékes ág”, amint az volt az emberiség hajdanakorában is, az élet és gazdagság jelképe, forrása.

Az utópiák kedvelt jövődöleése, hogy fölöslegessé válik a család, anakroniztikussá az anyai hivatás. Huxley Szép új világában, ahol lombikok-szülte gyerekek nevesítik be a városokat, csak egy rezervátumban tűnik fel az anya alakja, mint tragikomikus, de az érzelmi kietlenségben mégis fölmagasztosuló ember. A jövődöleések cáfolata azonban a múlt: az, hogy csupán az anyai szerep változott, csak a család szerkezete változott, de lényegük nem. Az anya megmaradt a legkisebb emberi közösséget, a családöt összetartó erőnek a társadalmi és történelmi változások közepette, s csak igazának tudatában lett szilárdabb, ha úgy tetszik, egyenjogú.

Anyaföld, anyanyelv. Metaforák. Az alakuló világban állandóságot jelölő szóképek. Ami az anyák, az anyaság körül csak múlandó volt, azt felejtjük el. A terhes nőt bepókhálózó babonákat, az anya jogait és kötelességeit meghatározó konvenciókat, férfiúi és társadalmi előítéleteket, szokásokat. Annak a változásnak korát éljük, amikor a valódi emberi értékekre épülő közösségek bizonyítják életképességüket, amikor minden eddiginél hevesebb etikai forradalom bontakozik ki az álszemérem, az álszentség, az alértékek megdöntésére. S ennek az erkölcsi forradalomnak egyik célja, hogy a nők, az asszonyok — az anyák egyenjogúak legyenek. Nem mint a küzdelmek tárgya, hanem mint emberek: nem a kilópóndban mért munka, nem a stopperrel mért versenyző, nem a halha-

talansággal méricskelt szellemi erő, hanem a jövődövel mért érték határozza meg helyüket az életben és a szocialista társadalomban.

Az ünnephez ünnepi szavak illenek. De ilyenkor amúgy is túl sok tósz hangzik el, virágüzlet üresedik kopárrá. Hagyjunk valamit az ünnep utánra is: megértést, megbecsülést az anyáknak munkahelyükön, ahonnan a jövődö nemzedék, a leendő munkássereg megszületéséért, fölneveléséért, tanításáért, vagy egészségéért ápolásáért maradnak távol néhány napra, hónapra, esztendőre. Ünnepek utáni szeretetet a kipirult arcú gyerekektől, virággal és távirattal lelkesedőktől, akik türelmetlenségükben már a jövő században járnak, s nem értik meg, hogy a házi munkák, az idegeskedések, az elintéznivalók javarésze még édesanyjuk vállait nyomja; akiknek műveltsége már rakétákon nyargalászik, s ezért nem tudnak megállni öregedő édesanyjuk, nagyanyjuk lassan nyikorgó gondolatainál. Mert vasárnapi nemzet vagyunk, ki néha elfeledünk hétfőn is ráhajolni arra a kézre, amelybe virágot nyomtunk az előző ünnepnapon!

Az ideai anyák napján különben is csak ráadás a rózsák és szegfűk, a margaréták és tulipánok milliója. Az anyák az igazi ajándékok (mely már régóta kijár nekik) a nemzet, a haza képviselőitől kapták az országgyűlésen: az újabb emberjogokat. Szép, romantikus, érzelmes mondatokat lehetne tehát mellékelni ehhez az ajándékhöz, de fontosabbakat is. Ezen az anyák napján hadd kívánjunk a minket megszüelő, fölnevelő, emberré igazító asszonyoknak szép, világos, tágas, gyerekméretű otthonokat, gondjaikat enyhítő napfényes bölcsődéket, a család tisztelőre nevelő óvodákat, a nyugodt munkát biztosító, korszerű, a jövőnek épített iskolákat, társul emberi embereket. Nem virágos szavakat, de virágot, nem családi hangulatot, hanem megbonthatatlan családot.

VERESS MIKLÓS

Eltemették dr. Csanádi Györgyöt

Szombaton, a Mező Imre-úti temető munkásmozgalmi panteonjában mély részvétellel temették el dr. Csanádi György közlekedés- és postaügyi minisztert, Kossuth- és Állami-díjas akadémikust. A ravatalnál párt- és állami vezetők, az Elnöki Tanács, a kormány, a tábornoki kar, a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium, a tudomá-

nyos és társadalmi élet ismert személyiségei álltak díszőrséget; s 10 órától több ezren rőták le kegyeletüket.

A Magyar Szocialista Munkáspárt és a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa nevében dr. Timár Mátyás, a Minisztertanács elnökhelyettese vett búcsút dr. Csanádi Györgytől, a párt hí tagjától, a nagy te-

dású és élete utolsó pillanatáig fáradhatatlan, tevékeny emberétől.

A beszédek elhangzása után a gyászinduló hangjai mellett a gyászolók sokasága kísérté utolsó útjára, a sírkertbe dr. Csanádi Györgyöt. Sírját elborították a kegyelet koszorúi, virágai.

A temetés az Internacionálé hangjaival ért véget.

Együttműködés

A Magyar Népköztársaság és a Tunéziai Köztársaság között fennálló kulturális egyezmény végrehajtása céljából Budapesten aláírták az 1974—75. évre szóló kulturális, oktatási és tudományos együttműködési munkatervet. A dokumentum alapján sor kerül ösztöndíjasok, múzeumi és könyvtári szakemberek cseréjére, a művészek, valamint az írószervezetek közötti kapcsolatok ki-